

Samtykke er blevet til mere, end man fornuftigtis dengang kunde antage, at det skulde være. I den Henseende har jeg anført, som Forsvar for min Betragtning, at Lovgivningen for Landcommunalloven af 16de Juli 1867 sagde, at Amdsraadet havde Indstillingsret, og at Cancelliet eller senere Ministeriet havde Bevillingsmyndighed, men at det var med fuldt Overlæg, at vi vendte dette Forhold om, fordi vi vilde, at den væsentlige Afgjørelse skulde ligge hos Amdsraadet; Amdsraadet kan tilstaae det og beslutte det med Ministeriets Samtykke. Vi meente, det var saa tydeligt som Noget, at den væsentlige Afgjørelse ikke skulde ligge hos Ministeren, men hos Amdsraadet, og at kun den mere controllerende, tilsynshavende Myndighed, som kunde ligge i Samtykket, skulde ligge hos Ministeren. Saaledes var Forholdet og saaledes vil det ogsaa vise sig dengang at have været Meningen. Man maa nu huske paa, hvorledes det maa forstaaes, naar man siger, at der er indkommet 25 Ansøgninger; thi det maa vel erindres, at Amdsraadet i disse 25 Tilfælde har villet tilstaae Adskillelsen, men der er vistnok til Amdsraadene rundt omkring indkommet mange Gange flere Ansøgninger, som Amdsraadene have aflaaet, og som derfor ikke ere komne ind til Ministeriet. Man har altsaa 25 Tilfælde, i hvilke Amdsraadet har tilraadet Adskillelsen, maaskee under den Form, som Ministeren nævnte, at de have brugt Ordet „henstille“, men deri laa, ogsaa efter Ministerens Opfattelse, at de havde billiget Adskillelsen. I 25 Tilfælde har altsaa Amdsraadet villet tilstaae en Adskillelse, og i disse 25 Tilfælde har Ministeren sagt Nei til de 21. Det forekommer mig, at vi her have et Tal, som er meget slaaende; i 21 Tilfælde har Ministeren tilfidsat Amdsraadets Mening, uagtet Landcommunalloven, som den ærede sidste Taler heller ikke kunne nægte, sætter Amdsraadet som den egentlig og væsentlig besluttende Autoritet i dette Forhold. Saaledes staaer Sagen, og derfor troer jeg, at det er fuldstændigt begrundet, naar man siger, at Ministeren egentlig har lagt mere ind i denne Bestemmelse om hans Samtykke, end der kunde antages at ligge deri. Jeg skal nu ikke

sigte videre derom, men da jeg forlangte Ordet, var det for at berigtige en Misforstaaelse, hvori den ærede sidste Taler har gjort sig skyldig med Hensyn til, hvad jeg havde sagt. Jeg har ikke sagt et eneste Ord om, at Ministeren skulde give en Erklæring om, at han herefter vilde tage denne Sag anderledes, og jeg har ikke talt et Ord om, at jeg meente, at Forslagsstillerne vilde tage deres Forslag tilbage, thi derom veed jeg slet ikke Noget. Hvad jeg sagde, var, at forsaavidt dette Lovforslag ikke blev til Lov, troede jeg, at naar den nuværende Minister i Fremtiden vilde tage denne Sag noget forskjelligt, saasnart der kom Ansøgninger ind til Ministeriet med Amdsraadets Beslutning, naar han for Fremtiden vilde stille sig noget anderledes til denne Sag end den forrige Minister i sin Tid havde gjort, vilde den Bestræbelse, den Tanke — man kalde det, hvad man vil — som har fremkaldt nærværende Lovforslag, uden videre tabe sig; det var baade min Tanke og mine Ord. For det Første kunde jeg ikke tænke mig, at den ærede Minister her vilde give nogen Erklæring om, at han vilde tage Sagen anderledes, men jeg har heller ikke meent, at det var Noget, der kunde have den Indflydelse, jeg nævnte. Jeg har troet, at naar den høitærede Indenrigsminister vilde tage Sagen noget anderledes, naar han ikke af 25 Indstillinger fra Amdsraadene vilde casere de 21, vilde nok den Stemning, der nu er for en Forandring i dette Punkt, tabe sig.

Madsen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) lagde en særdeles Bægt paa den Omstændighed, at vi nu efter et Par Aars Forløb skulde indsee, at vi havde taget Feil, dengang vi vedtog Landcommunalloven af 1867. Jeg for mit Bedkommende vil gjerne indrømme, at naar jeg stemmer for det foreliggende Lovforslag, er det netop fordi jeg i disse to Aar har lært ikke saa lidt om, at det ikke er gaaet med Anvendelsen af Lovens § 1 saaledes, som vi dengang havde forestillet os. Der ligger i denne Henseende to Erfaringer for. Det Eine er, at man har seet, at Ministeren har gjort Anvendelse af Landcommunallovens Bestemmel-